

a szerelvény elhalad. A mozdony ismét gyorsított és a kocsik máris bekanyarodtak a főpályaudvarra.

Csend. Figyelek, hallgatózok. Senki sem vette észre szökésünk. Szabadok vagyunk. Megszemlélem körülöttem a terepet. Mindenütt kukoricás és a közelben egy élő lélek sincs. Odacsúszok drága poggyászhoz, amely egy bokor tövében akadt meg. Pontosan úgy és azon a helyen, ahogy én azt ott a malom tetején kiszámítottam. Feloldtam a köteleket és felszabadítottam a feleségem. — Szabadok vagyunk, ne félj — súgtam felé és — most kússzál utánam amoda a kukoricásba. — Kúszva értük el a kukoricást, magunkkal vonszolva a paplant és a kötelet is. Mire odaértünk, már sütött a nap is.

A magas kukoricás megvédett bennünket az esetleges megfigyeléstől. Azonban csak most voltunk igazán izgatottak. Szabaddá lettünk, azonban most határozniuk kellett, hogy mit is kezdjünk a szabadságunkkal. Tudniillik, igaz ugyan, hogy szabadok voltunk, de egy fillérrel és egyetlen igazolvánnyal sem rendelkezünk. Márpedig pénz és irások nélkül nem lehetünk a „szabad” társadalom tagjai.

GEORGES ROUAULT

TANCOSNÓ (aquarelle)